

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 9593/10
Дана 15.09.2010. године
Б Е О Г Р А Д

ОБЛ-31.5 ОСИГУРАЊЕ ИМОВИНЕ

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маргите Стефановић, председника већа, Весне Митровић и Милице Поповић Ђуричковић, чланова већа, у парници тужиоца Компаније „Дунав осигурање“ а.д. Главна филијала „Осигурање Београд“ са седиштем у Београду, улица Македонска бр. 4, против туженог ББ, кога заступа пуномоћник БА, адвокат, ради регреса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог општинског суда у Београду П. 1629/05 од 12.12.2007. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог општинског суда у Београду П. 1629/05 од 12.12.2007. године, у делу става првог изреке којим је обавезан тужени ББ да тужиоцу на име регреса исплати износ од 235.190,96 динара, са законском затезном каматом и то почев од 03.08.2004. године па до исплате, као и у ставу другом изреке и у том делу жалба туженог се одбија, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог општинског суда у Београду П. 1629/05 од 12.12.2007. године у преосталом делу става првог изреке тако што се тужбени захтев тужиоца за исплату камате на досуђени износ од 235.190,96 динара почев од дана 11.06.2003. године до дана 02.08.2004. године, одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 1629/05 од 12.12.2007. године ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 235.190,96 динара, са законском затезном каматом почев од 11.06.2003. године, па до коначне исплате у року од 15 дана од пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.920,00 динара и исплати у року од 15 дана од пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 372. Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 361. став 2. тачка 1., 2., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд у смислу одредбе члана 372. став 2. истог закона пази по службеној дужности, нити релативне које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Првостепени суд је утврдио да је тужени дана 06.10.2002. године проузроковао саобраћајну незгоду искључиво својом кривицом управљајући возилом марке “Ауди”, а за коју је решењем Општинског органа за прекршаје у Новом Саду од 03.02.2003. године, оглашен одговорним што је услед неприлагођене брзине кретања свог возила, над којим је изгубио контролу, ударио прво у бетонско разделно острво, а потом у путничко возило којим је управљао ВВ, да је након незгоде тужени алкотестиран алкотест апаратом, па је утврђено да је био под дејством алкохола у количини од 0.83 г/кг алкохола у организму, да је возило, којим је тужени управљајући изазвао саобраћајну незгоду, било у власништву Управе за заједничке послове Републичких органа које је било осигурано код тужиоца по полиси број 747900996 за период од 19.02.2002. године до 19.02.2003. године, да су правноснажном пресудом Трговинског суда у Београду П.бр. 2551/04 од 30.03.2005. године, обавезани Република Србија – Управа за заједничке послове Републичких органа као власник возила и тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 93.405,46 динара, који је на име накнаде штете исплаћен ВВ1, оштећеној у тој саобраћајној незгоди, да је тужилац Управи за заједничке послове Републичких органа исплатио износ од 235.190,96 динара дана 11.06.2003. године на име накнаде штете на возилу, те да је тужилац дана 06.06.2003. године упутио опомену туженом за исплату наведеног износа. Из налаза и мишљења судског вештака саобраћајно техничке струке утврђено је да је предметна саобраћајна незгода настала као последица пропуста учињеног од стране туженог, док нема пропуста код возача возила регистарске ознаке НС-_, да узрок није пуцање гуме предњег левог точка, односно да стоје пропусти у сфери субјективних фактора самог туженог у виду неодговарајућег психофизичког стања, грешке у управљању и погрешне процене, с обзиром на неприлагођену брзину кретања од 80 км/х.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно закључио да су у конкретном случају испуњени услови прописани одредбом члана 939. став 1. у вези одредбе члана 158 Закона о облигационим односима и одредбе члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица, као и члана 8. Посебних услова за комбиновано осигурање моторних возила који прописују услове који искључују обавезу осигуравача да накнаде штету, због чега стоји обавеза туженог да накнади штету тужиоцу по основу права регреса у

износу од 235.191,00 динар, који износ је тужилац као осигуравач исплатио власнику возила. Такође, првостепени суд је правилно оценио да је приговор недостатка активне легитимације истакнут од стране туженог неоснован.

За своју одлуку у овом делу одлучивања првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд као правилне.

Неосновани су наводи у жалби туженог да је првостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, у том контексту да постоји противречност између садржине доказа и разлога на основу којих је донета наведена пресуда, а и да наведени разлози нису засновани на одлучним чињеницама, с обзиром да првостепена пресуда не садржи наведене недостатке, напротив разлози о битним чињеницама наведени у првостепеној одлуци су у потпуности сагласни изведеним доказима, а како је то већ изложено, а такође су јасни и аргументовани због чега првостепена одлука испуњава све услове да би се могла испитати.

У изложеном контексту нису основани наводи у жалби туженог да тужилац није доказао да је евентуална алкохолисаност у директној узрочној – последичној вези са настанком саобраћајне незгоде. Ово са разлога што је првостепени суд правилно утврдио да је на лицу места, а према записнику о извршеном увиђају, тужени алкотестиран, којом приликом је утврђено да је био под дејством алкохола у крви од 0,83 г/кг, што је више од дозвољеног, па су се стекли услови за искључење обавезе осигуравача да накнади штету и његово право да исту, коју је исплатио оштећеном власнику, потражује од штетника, а у примени наведеног материјалног права и сагласно одредби члана 8. у вези аналогне примене тачке 16. Посебних услова за комбиновано осигурање моторних возила на суму осигурања, због чега је без утицаја околност да ли је тужени, како то тврди, конзумирао алкохол након што је проузроковао саобраћајну несрећу или пре тога. Ово из разлога што и у једном и у другом случају има места примени наведене одредбе, и то у првом случају њеној директној примени, а у другом случају аналогној, јер тврдња туженог да је конзумирао алкохол после несреће такође указује да је свесно онемогућио и избегао могућност утврђивања стања његове алкохолисаности у време док је управљао возилом, па како је према налазу вештака узрок несреће у сфери субјективних фактора самог возача и његовим пропустима, то је несумњиво у поступку доказана узрочно-последична веза и одговорност туженог осигуравачу, пошто је несумњиво у сваком случају избегао утврђивање тачног процента алкохола у крви, а што је свакако основ за тужиоца за искључење његове обавезе накнаде штете и за остваривање права на регрес. Ово утолико пре што узрок није у пуцању гуме предњег левог точка возила, како је то тврдио тужени у прекршајном поступку, што је вештак детаљно анализирао и образложио.

Такође неосновани су наводи туженог да тужилац није активно легитимисан у овој парници. Ово из разлога што је предметно возило било осигурано у наведеном периоду код тужиоца који је дана 11.06.2003. године Управи за заједничке послове Републичких органа, као власнику возила, исплатио управо наведени износ на име накнаде штете на возилу, због чега су произвољни наводи жалбе и супротни изведеним доказима да није поуздано

утврђено који износ је тужилац исплатио власнику возила.

Цењени су и остали наводи жалбе туженог, али како се њима не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде у овом делу одлучивања, то се исти посебно не образлажу.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе чл. 373. став 1. тачка 2. и члана 375. Закона у парничном поступку у овом делу одлучио као у изреци ове пресуде у ставу првом.

Међутим, одлучујући о захтеву тужиоца за исплату законске затезне камате на износ главног дуга, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је обавезао туженог да тужиоцу исплати законску затезну камату почев од дана када је тужилац извршио исплату износа накнаде штете оштећеном, па до дана подношења тужбе.

Наиме, одредбом чл. 939. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је исплатом накнаде за осигурање прелазе на осигуравача по самом закону до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које по ма ком основу одговорно за штету, па из ње јасно произилази да овај прелаз садржи и право на регресну исплату главнице и камате. У конкретном случају како је у питању регрес исплаћене штете, тужилац би имао право на камату на исплаћено утужено регресно потраживање почев од дана када је туженог као регресног обвезника позвао да испуни обавезе на начин одређен чланом 324. Закона о облигационим односима, а ако то није учинио онда почев од дана подношења тужбе. Наиме, како је у конкретном случају тужилац доказао само да је туженог опоменом позвао на испуњење регресног дуга, али није доказао да је тужени исту несумњиво и примио, то тужиоцу на утужено регресно потраживање припада право на камату почев од дана 03.08.2004. године, као дана подношења тужбе, због чега је Апелациони суд у Београду у овом делу првостепену пресуду преиначио, а тужбени захтев тужиоца за исплату камате почев од дана 11.06.2003. године до 02.08.2004. године, одбио као неоснован.

Из наведених разлога, Апелациони суд је применом одредаба члана 373. став 1. тачка 5. и члана 380. тачка 4. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Правилна је и одлука првостепеног суда о накнади трошкова парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба чл. 149. и 150. Закона о парничном поступку, које трошкове чине потребни издаци тужиоца за вођење ове парнице и то трошкови вештачења и дужне таксе, због чега је Апелациони суд у Београду, на основу одредбе чл. 387. тачка 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци ове пресуде у ставу првом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Маргита Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Светлана Антић